

Arrest

nr. 114 563 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 2 september 1991 te Nkaseim, Ghana. U liep gedurende 5 jaren school te Kumasi, in de school 'Kumasi Anglican Secondary', en u woonde tussen 2003 en 2010 te Kumasi, alsook vaak te Takoradi. In het jaar 2010 keerde u terug naar uw dorp Nkaseim, waar u werkte in dienst van iemand die goud rechtstreeks van de aldaar aanwezige goudmijnen aankocht. Eveneens in 2010 werd u lid van het geheime genootschap 'Blood for Blood', nadat uw neef u vroeg om lid te worden. U deed er aan spiritualiteit, eerde de geesten van de voorouders, en jullie kwamen samen op vrijdagen en zondagen. In december 2011 wou uw vriend Mike eveneens initiëren in het genootschap. Hoewel Mike in eerste instantie akkoord was lid te

worden, bedacht hij zich op de dag van de initiatie. Mike ging daarop naar uw familie, en vertelde uw ouders over de groep en uw lidmaatschap ervan, alsook dat van uw neef. Uw ouders waren christenen, en waren kwaad op u, zagen het als hekserij en bloedgeld, en zeiden u ermee op te houden. Uw vader haalde er ook familieleden bij die op u poogden in te praten. U weigerde evenwel op te houden lid te zijn van het genootschap, en u verliet uw ouderlijk huis in februari 2012 nadat uw vader u het huis had uitgezet. U ging daarop bij uw neef wonen, die eveneens in het genootschap zat. In maart 2012 ging uw vader, samen met twee zussen van hem, naar een begrafenis. Op de terugweg naar Nkaseim, kwamen ze echter allen om in een auto-ongeluk. U werd er daarna, samen met uw neef, van beschuldigd dit ongeval op spirituele wijze te hebben veroorzaakt. Wanneer u op een dag, drie dagen nadat uw vader was verongelukt, aan het werken was, werd u opgebeld door een zekere A.(...), de vriendin van de neef met wie u samenwoonde. Ze vertelde u dat uw neef thuis werd aangevallen door een groep mensen onder leiding van uw nonkel Benjamin en ze u en uw neef ervan beschuldigden verantwoordelijk te zijn voor het ongeluk van uw vader en tantes. U vernam later van A.(...) dat uw neef diezelfde dag was gestorven. Nadat u van de aanval op uw neef op de hoogte kwam, ontvluchtte u Nkaseim en dook u onder bij een vriend van u te Kumasi, een zekere Y.O.(...). Nadat u daar enkele weken had verbleven, regelde de broer van uw vriend te Kumasi – een zekere O.(...) – uw vlucht uit Ghana. Deze bezorgde u een paspoort en een vliegtuigticket naar Spanje, en u verliet samen met O.(...) Ghana per vliegtuig in juni 2012. Te Spanje bracht O.(...) u bij een vriend van hem te Tore Baro, en zei u te wachten tot hij terug zou komen. Gezien O.(...) niet terugkwam, zei de persoon bij wie u in Spanje verbleef dat u niet langer bij hem kon blijven, en zette hij u op straat. U kwam op straat in Spanje een zwarte man tegen, aan wie u uw verhaal vertelde. Deze deelde u mee dat hij in België woonde, en hij in België een plek kent waar u met uw problemen kan geholpen worden. Hij was ermee akkoord u naar België te brengen met de vrachtwagen die hij bestuurde, en u verliet Spanje op 15 mei 2013. U kwam de volgende dag aan te België, en u vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 17 mei 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat meerdere van de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot kernelementen van het door u geopperde asielrelaas, danig incoherent, vaag en weinig aannemelijk zijn, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van deze.

U verklaarde dat u in december 2011 een vriend – Mike – mocht uitnodigen, opdat deze geïnitieerd zou worden in de geheime groep ‘blood for blood’ waar u eveneens lid van was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, 10 en 17). Hoewel Mike in eerste instantie akkoord was lid te worden, bedacht hij zich op de dag van de initiatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Mike ging daarop naar uw familie, en vertelde uw ouders over de groep en uw lidmaatschap ervan. Gevraagd of Mike dan zomaar kon weggaan, op het laatste moment te beslissen toch geen lid te worden, en anderen, zoals uw ouders, over het bestaan van deze groep vertellen, antwoordde u dat zoiets niet aanvaard werd, en de opperste leider van de groep in dat geval gelijk wat met je mag doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **U voegde er verder aan toe dat, wanneer Mike naar uw ouders ging, u besloot om dat niet te zeggen aan de leden van de groep, gezien u wist wat er dan zou gebeuren. Gevraagd of u zichzelf dan niet in gevaar bracht – gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw familie van uw lidmaatschap op de hoogte was, dit niet aanvaard wordt door de geheime groep ‘blood for blood’, en u geheim wou houden dat het Mike was die over de groep praatte met uw ouders – antwoordde u dat u inderdaad zichzelf in gevaar bracht, maar u deel was van het ‘convenant van het bloed’, en u er dus wel steeds mee zou weggkomen. U voegde eraan toe dat ze hem [Mike] nooit zouden vergeven.**

U verklaarde verder dat, nadat uw vader op de hoogte kwam van uw lidmaatschap van de groep ‘blood for blood’, de hele familie het wist, en hij het ook aan andere mensen vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Opnieuw gevraagd of u dan geen problemen kreeg met de andere groepsleden, gezien uw hele familie van het bestaan van de geheimen afwist, antwoordde u eerst – compleet naast de kwestie en de vraag ontwijkend – met een korte beschouwing over het verschil tussen de spirituele en fysieke wereld, en verklaarde u daarna –tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen dat u besloot niet te zeggen dat het Mike was die met uw ouders over de groep praatte – **dat de leiders u enkele vragen stelden, u uiteindelijk zei dat het uw vriend was die het had doorverteld, en ze dan zeiden dat ze zouden beslissen. U voegde eraan toe dat u er niets meer mee te maken had.**

U gevraagd wat de groep deed nadat uw familie wist dat u lid was, antwoordde u dat dat in dezelfde week was als de week waarin uw vader verongelukte, en verklaarde u verder dat uw problemen begonnen, u vertrok, en niet weet wat er gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 16).

Het dient opgemerkt dat uw wijzigende verklaringen omtrent de vraag of de leiders van de groep er wel, dan niet, van op de hoogte waren dat Mike de geheimhoudingsplicht verbroken had, reeds ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperd asielrelaas.

Gevraagd wanneer de aanval op uw neef zich voordeed – de dag waarop u uw geboortedorp ontvluchtte – verklaarde u, **wederom vaag**, dat dat in maart was, dezelfde maand als het ongeluk (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd wie de mensen waren die uw neef aanvielen, antwoordde u **enkel te weten dat de broer van uw vader – Benjamin – erbij was, en dat u de andere niet kent** (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat ze jullie ervan beschuldigden het ongeval van uw vader en zijn twee zussen te hebben veroorzaakt, **en u voegde er plots aan toe dat uw vriend [Mike] ook over uw neef vertelde aan uw ouders**, en uw neef er derhalve ook van beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor het ongeluk (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u dat allemaal weet, antwoordde u **dat A.(...)** – de vriendin van uw neef – **u het allemaal aan de telefoon zei** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd **wie concreet** u ervan verdacht uw vader te hebben gedood, antwoordde u dat A.(...) u belde wanneer u op het werk was, en ze enkel uw oom Benjamin herkende (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). **Het dient opgemerkt dat uw verklaringen danig vaag zijn, en grotendeels gebaseerd zijn op informatie van een derde – met name de vriendin van uw neef, A.(...). Dat u voorts evenmin weet of de politie betrokken werd bij de moord op uw neef** (zie gehoorverslag CGVS, p. 19), **versterkt enkel het bevreemdende karakter van het geheel van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.**

Gevraagd wanneer uw vader overleed, antwoordde u in 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd op welke datum, antwoordde het **niet meer te weten**, en voegde u eraan toe dat het **rond maart 2012** was. U verklaarde dat hij en zijn zussen stierven in een auto-ongeluk waarbij ook een grote vrachtwagen betrokken was, wanneer hij samen met zijn twee zussen van een begrafenis terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd naar welke begrafenis hij geweest was, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd wat er precies gebeurde, antwoordde u **enkel te weten dat het een auto-ongeluk was**. Gevraagd of de politie tussenbeide kwam – gegeven uw verklaringen dat minstens drie mensen omkwamen in het ongeluk – antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u zich zoiets alleszins niet herinnert. Gevraagd wie de chauffeur van de vrachtwagen was, antwoordde het **niet te weten**. Gevraagd of ze dan botsten op elkaar, en wat er gebeurde, antwoordde u **dat u het niet weet** en voegde u er weinig verhelderend aan toe dat u er niet bij was om het te zien. **Gevraagd hoe het komt dat u er geen idee van heeft wat er precies met uw vader gebeurde, en of u dat dan niet trachtte uit te zoeken, gezien u ervan beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor zijn dood, antwoordde u, weinig overtuigend, dat u daar geen tijd voor had; en voegde u er weinig verhelderend, noch relevant, aan toe dat u een geest had kunnen bezoeken als u er de tijd voor zou hebben gehad** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

Gevraagd of u problemen kende in Kumasi, antwoordde u dat uw oom op een dag gebeld had naar de vriend bij wie u verbleef, en uw vriend hem had gezegd dat u niet bij hem verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder verklaarde u dat u, **nadat uw vriend u dat zei, u na drie weken Kumasi verliet. Bovenstaande verklaringen zijn wederom danig vaag, en getuigen van een dermate onwetendheid, dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Dat u geen enkele poging deed om ietwat meer te weten komen omtrent het ongeval waarin uw vader en uw twee tantes omkwamen – een ongeval waarvoor u en uw neef verantwoordelijk werden gesteld, en dat uiteindelijk leidde tot de dood van uw neef, en uw vlucht uit Nkaseim uit vrees eveneens te worden gedood – weet niet te overtuigen, daar het allerm minst onredelijk is te verwachten dat iemand, die ervan wordt beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor het ongeluk waarin zijn vader en twee tantes omkwamen, en uit vrees voor zijn leven zijn land ontvluchtte, op zijn minst enige poging zou hebben ondernomen om ietwat meer te weten komen betreffende het ongeval waarvoor men hem wil vermoorden, zoals wie er bij het ongeval betrokken was, en wat er eigenlijk gebeurde. Dat u voorts evenmin weet wanneer dit ongeval precies gebeurde, wanneer uw neef werd gedood, en wanneer u uw dorp ontvluchtte, maar u wel weet te vertellen dat u, nadat u in juni 2012 Ghana verliet, tot 15 mei 2013 in Spanje verbleef en op 16 mei aankwam in België** (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en 8) , **bevestigt enkel het**

vage karakter van het geheel van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde geen enkel document neer ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, de artikels 2, sub c), 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b) van de richtlijn 2004/83/CE en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Buiten enige uitleg zonder bronvermelding met betrekking tot geheime genootschappen in Afrika bevat het verzoekschrift geen enkel concreet motief of verweer ten aanzien van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS